

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 107162

гр. София, 30.08.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесети август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАНКА П. БОЛГУРОВА

като разглежда докладваното от ИВАНКА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело № 20211110162541 по описа за 2021 година

С разпореждане от 10.05.2023г. и след като е взел предвид постановеното по ч.гр.д. №872/2023г. по описа на СГС определение №1323 от 31.01.2023г., с което също е констатирана нередовността на исковата молба по предявените искове с правно основание чл. 262, ал. 1 КТ и чл. 215, ал. 1 КТ, както и обстоятелството, че при двукратно давани указанията на ищеца, същите не са изпълнени до настоящия момент, съдът отново /за трети път/ е дал указания на ищеца за отстраняване на констатирани нередовности на исковата молба по тези искове в едноседмичен срок от получаване на съобщението да посочи в рамките на общо заявения размер от 2100 лв., претендиран като трудово възнаграждение за положен извънреден труд в периода от 18.05.2021г. до 09.08.2021г., каква част претендира като извънреден труд, положен за работа през работните дни, като извънреден труд положен за работа през почивните дни, като ги посочи, като извънреден труд положен за работа през дните на официални празници, като ги посочи и като нощен труд и колко часа твърди да е полагал такъв труд през исковия период, както и да посочи конкретни обстоятелства в кои дни е бил командирован и къде. Съдът изрично е посочил, че при неизпълнение на указанията в срок, исковата молба в тази част ще бъде върната. Разпореждането е редовно връчено на процесуалния представител на ищеца на 09.06.2023г. В рамките на предоставения от съда срок – на 15.06.2023г. ищецът е депозирал молба, с която преповтаря отново изложените в исковата молба и множеството уточнителни молби по делото фактически твърдения, но конкретните дадени от съда указания отново не са изпълнени.

С разпореждане от 28.06.2023г. съдът **за четвърти път е дал указания на ищеца** в едноседмичен срок от получаване на съобщението да изпълни дадените с разпореждането от 10.05.2023г. указания, като го е предупредил, че при неизпълнение на указанията в срок, исковата молба по исковете с правно основание чл.262, ал.1 КТ и чл.215, ал.1 КТ ще бъде върната. Разпореждането е редовно връчено на процесуалния представител на ищеца адв. К. на 10.07.2023г. В рамките на предоставения от съда

срок – на 17.07.2023г. ищецът е депозирал молба, в която макар и посочено на първо място в нея, при условията на евентуалност е заявено искане по чл. 63 ГПК в случай, че процесуалният представител на ищеца не е разбрал правилно указанията на съда, като моли да му бъдат дадени нови писмени подробни указания и да му бъде продължен срокът за изпълнението им с още един месец. Със същата молба ищецът е заявил, че неподдържа депозираната частна жалба с вх.№41813 от 15.02.2023г. и моли производство по нея да бъде прекратено. В т.3 и т. 4 от молба са заявени доказателствени искания за допускане на СТЕ и по чл. 190 ГПК, а в т. 5 е цитирано разпореждането на съда от 10.05.2023г. и са посочени дати и часове в рамките на исковия период за положен извънреден труд за работа през работни дни, за работа през почивни дни, за работа през официални празници и отново е обърнато внимание на съда, че ищецът е оттеглил иска за заплащане на обезщетение за ношен труд с молба от 24.03.2022г. и моли производството в тази част да бъде прекратено. По отношение да дадените от съда указанията да посочи конкретни обстоятелства в кои дни е бил командирован и къде, в молбата от 17.07.2023г. ищецът е цитирал международни товарителници, издадени през исковия период и извлечение от персоналната карта на водача.

Съдът намира, че с молбата от 17.07.2023г. процесуалният представител на ищеца адв. К. за четвърти пореден път не е изпълнил дадените от съда указания, касаещи отстраняване на нередовности на предявените искове по чл. 262, ал. 1 КТ и чл. 215, ал. 1 КТ. Съдът е дал конкретни и ясни указания на ищеца по тези искове с протоколно определение от 04.10.2022г., в което о.с.з. е присъствал процесуалният представител на ищеца адв. К.. В рамките на предоставения от съда срок, ищецът не е депозирал молба, съответно дори не е направил опит да изпълни същите, поради което с разпореждане от 05.12.2022г. съдът е върнал исковата молба по исковете по чл. 262, ал. 1 КТ и чл.215, ал.1 КТ. Разпореждането на съда е обжалвано от ищеца с частна жалба, по което е образувано ч.гр.д. №872/2023г. по описа на СГС, приключило с определение №1323 от 31.01.2023г., с което разпореждането на СРС от 05.12.2022г. е отменено и делото е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия, съобразно изложените от въззивния съд мотиви. Видно от постановеното по ч.гр.д. №872/2023г. по описа на СГС определение №1323 от 31.01.2023г. /стр. 3 от същото/ е, че въззивният съд е приел, че „искова молба е нередовна, доколкото не отговаря на изискванията на чл. 127, ал.1, т.4 и т.5 ГПК в частта на претендираното от жалбоподателя възнаграждение, доколкото в същата е заявено искане за присъждане на възнаграждение за извънреден труд, без да са изложени твърдения за кои дни от този период се претендира реално положения извънреден труд. Наред с общата претенция за възнаграждение за извънреден труд е заявена и отделна такава за работа през празнични дни в същия период, които включват събота и неделя. Изложеното в исковата молба създава неяснота какво е конкретното отправено към съда искане и на

какво ищецът основава субективно предявените си съдебни права, поради което исковата молба не е в състояние да изпълни основната си функция да определи вида и обема на търсената защита, в чиито рамки съдът има правомощия да разгледа спора и да се произнесе с решение. Поради това правилно СРС е процедирал по реда на чл.129, ал.2 ГПК“. Констатирано е също така, че указанията за отстраняване на нередовностите в исковата молба по отношение на претендираното възнаграждение за извънреден труд, положен в работни и почивни дни, не са изпълнени с постъпилата от ищеца молба на 24.03.2022г., както и че не е отстранено и противоречието в твърденията и исканията на ищеца по отношение на общия брой работни дни, през които се сочи да е полагал извънреден труд, доколкото са включени и празничните дни, в които се твърди да е работил. Прието е, че указанията на районния съд, дадени с определението от 04.10.2022г. не са достатъчно пълни, като е следвало да се дадат указания на ищеца да конкретизира периода и вида труд, чието заплащане иска. Посочено е, че нито с исковата молба, нито с молбата от 24.03.2022г. ищецът е изложил достатъчно обстоятелства в кои дни е работил (макар и да сочи дати и часове) и къде е бил командирован (държави в ЕС), а и не е посочил кои дни от тези периоди са били работни, празнични и почивни дни. Констатирано е, че изложените от ищеца твърдения в исковата молба и в уточнителната молба от 24.03.2022г. препятстват възможността да се установят конкретните параметри на търсената защита, доколкото броят отработени вповече часове, както и фактът дали са положени през почивни или през работни дни и претендираното за тях възнаграждение са обстоятелства, които очертават предмета на търсената защита, респ. предмета на доказване и са от значение за основанието и размера на предявения искове. Според въззивния съд за изясняване на твърденията на ищеца първоинстанционният съд е следвало да му даде нови писмени указания, тъй като тези дадени и вписани в съдебния протокол от 04.10.2022г. очевидно са останали неразбрани от представителя на ищеца и да му бъде предоставена последна възможност за отстраняване на създадената неяснота в тази част от размера и основанието на претендираното възнаграждение за положен труд.

В изпълнение на указанията на въззивния съд, настоящият състав е дал отново указания на ищеца с разпореждане от 10.05.2023г., които по същество преповтарят вече дадените с протоколно определение от 04.10.2022г. и са конкретизирани, спрямо указанията на въззивния съд. Същите не са изпълнени от ищеца с молбата от 15.06.2023г., в която отново са посочени единствено някакви дати в рамките на процесния период, но отново не са посочени размери на предявените искиове. Въпреки многократното неизпълнение на указанията на съда, констатирано и от въззивния съд, съдът е дал отново указания на ищеца с разпореждане от 15.02.2023г., които както беше посочено по-горе отново не са изпълнени от ищеца с депозираната от него молба от 17.07.2023г.

С оглед трайното неизпълнение на указанията, дадени четири пъти в рамките на

близо 9 месеца само от настоящия състав – в рамките на опредЕ. сума да се посочи размер на всеки един от четирите иска по чл.262, ал. 1 КТ и да посочи в кои дни и къде е бил командирован ищецът по иска по чл. 215, ал. 1 КТ, и още веднъж, обективирани в постановеното по ч.гр.д. №872/2023г. по описа на СГС определение №1323 от 31.01.2023г., съдът намира, че исковата молба в тази част следва да бъде върната. От всички депозирани по делото молби в изпълнение на тези указания, включително от тези след постановеното по ч.гр.д. №872/2023г. по описа на СГС определение №1323 от 31.01.2023г., ясно личи невъзможността на ищеца да ги изпълни. Указанията на съда са ясни и конкретни. И към настоящия момент не е ясно какви икове и за какви суми са предявени, което пречатства осъществяването на търсената защита, както и създава невъзможност за съда да прекрати производството в частта по предявения иск за заплащане на възнаграждение за ношен труд, макар исковата молба в тази част да е оттеглена от ищеца с молба от 24.03.2022г. Многократното даване на идентични указанията от съда на едната от страните в процеса /в случая на ищеца/ нарушава основния принцип на равенство на страните в гражданския процес, закрепен в чл. 9 ГПК. Даването на нови указания или продължаването на срока за тяхното изпълнение, при положение, че ищецът е имал 9 месеца да ги изпълни, би поставило в неравностойно положение ответника и би било същественото нарушение на чл. 9 ГПК.

С оглед изложеното заявеното от ищеца в молбата от 17.07.2023г. искане по чл. 63 ГПК за продължаване на срока с още един месец следва да бъде оставено без уважение, а исковата молба по исковете по чл. 264, ал. 1 КТ и чл.215, ал. 1 КТ следва да бъде върната.

Доколкото с молбата от 17.07.2023г. ищецът изрично заявява, че неподдържа частна жалба с вх.№41813 от 15.02.2023г. и моли производство по нея да бъде прекратено, то същата също следва да бъде върната.

Така мотивиран и на основание чл. 129, ал. 3 ГПК, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ищеца П. А. А., ЕГН *****, по чл. 63 ГПК за продължаване на срока за изпълнение на указанията, дадени с разпореждането от 10.05.2023г.

ВРЪЩА исковата молба, по която е образувано гр.д. №62541/2021г. на СРС, 77-ми състав, **в частта** по предявените икове с правно основание **чл.262, ал.1 КТ** за заплащане на сумата от 2100 лв., представляваща неизплатени трудови възнаграждения за положен извънреден труд в периода от 18.05.2021г. до 09.08.2021г. и **чл.215, ал.1 КТ** за заплащане на сумата от 2835 евро – неизплатени командировъчни пари, дължими за периода от 18.05.2021г. до 09.08.2021г.

ВРЪЩА частна жалба с вх.№41813 от 15.02.2023г., депозирана от П. А. А., ЕГН ***** , срещу разпореждането от 15.12.2022г. по гр.д. № 62541/2021г. по описа на СРС, 77-ми състав.

Разпореждането подлежи на обжалване от ищеца с частна жалба пред СГС в едноседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____